

bero på den almindelige medvirkensbestemmelse i skattekontrollovens § 13, jf. straffelovens § 23, jf. forslagens § 1, nr. 5.

Den dokumentation, det efter § 13 B er strafbart at give et urigtigt indhold, er dokumentation for levering eller aftagelse af varer eller ydelser. Dokumentationen kan eksempelvis have karakter af en faktura, en afregningsmiddel eller en kreditnota. Dokumentationen vil sædvanligvis indeholde oplysninger om karakteren og mængden af de varer eller ydelser, der er disponeret over, identifikation af leverandør og aftager, dato og eventuelt prisen.

Udtrykket »varer eller ydelser« dækker såvel fysiske genstande, herunder valuta, som ydelse af arbejdskraft.

Dokumentationen skal være egnet til at blive anvendt som grundlag for opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Dette skal forstås med den begrænsning, der ligger i, at urigtigheden i dokumentationen skal kunne påvirke opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Indeholder en faktura, der udstedes til en erhvervsdrivende, og som er egnet til at indgå i den pågældendes skatteregnskab, f.eks. en forkert dato, vil forholdet således kun være omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 13 B i det omfang, den urigtige dato har betydning for opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Strafansvaret omfatter såvel urigtig dokumentation udstedt på papirmedium som urigtig dokumentation udstedt på anden måde, f.eks. elektronisk.

Som anført ovenfor i de almindelige bemærkninger er overtrædelsen af § 13 B fuldbyrdet ved udstedelsen af den urigtige dokumentation, og det er uden betydning, om modtageren efterfølgende faktisk anvender dokumentationen til at begå skattesvig med.

Er betingelserne for at anvende § 13 B opfyldt, forudsættes det, at der ikke samtidig bliver tale om at straffe for medvirken til skattesvig, selv om betingelser herfor isoleret set måtte være opfyldt. Dette har bl.a. den virkning, at straffelovens § 289 i sin nugældende affattelse ikke vil kunne anvendes i sådanne tilfælde.

De subjektive betingelser for overtrædelse af § 13 B, stk. 1, er forsæt til alle led i gerningsindholdet. Selv om forsætskravet efter ordlyden alene er knyttet til udstedelsen af den urigtige dokumentation, gælder forsætskravet således også i relation til dokumentationens egnethed til at blive anvendt ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Forsætskravet vil her være opfyldt, hvis den pågældende forstår, at dokumentationen er egnet til at blive anvendt på den nævnte måde.

I § 13 B, stk. 2, er der hjemmel til at straffe i tilfælde af grov uagtsomhed.

Til nr. 6 (f.s.v.a. forslaget til § 13 C i skattekontrolloven)

Efter forslaget til § 13 C straffes den, der som led i virksomhed aftager varer eller ydelser på sådanne fordelagtige vilkår, at den pågældende aftager indser, at leverandøren eller yderen ikke vil opfylde sine forpligtelser til rettidigt at selvangive vederlaget eller til rettidigt at afregne skyldig skat eller indeholdt skat eller arbejdsmarkedsbidrag.

Udtrykket »varer eller ydelser« dækker såvel fysiske genstande, herunder valuta, som ydelse af arbejdskraft.

Det er alene aftagelse af »sorte« varer eller ydelser, når dette sker som led i virksomhed, der kriminaliseres. For så vidt angår indholdet af begrebet »virksomhed« henvises til bemærkningerne ovenfor til skattekontrollovens § 13 B.

Spørgsmålet, om private kan ifalde straf for aftagelse af »sorte« varer eller ydelser, må således som udgangspunkt afgøres efter den almindelige bestemmelse om medvirken i straffelovens § 23, jf. skattekontrollovens § 13, idet et ansvar efter skattekontrollovens § 13 C er udelukket.

Afgørende for, om der kan ifaldes ansvar efter § 13 C, er, om aftagelsen af de »sorte« varer eller ydelser er sket på sådanne fordelagtige vilkår, at aftageren - det vil sige den, som erhverver en ret over varen eller ydelsen - indser, at leverandøren eller yderen ikke vil opfylde sine forpligtelser efter skattelovgivningen.

Det forudsættes, at bestemmelsen alene anvendes i tilfælde, hvor leverandøren eller yderen efterfølgende faktisk har overtrådt sine forpligtelser efter skattelovgivningen.

Bestemmelsens anvendelse af ordet »indser« dækker det traditionelle strafferetlige forsætsbegreb.

Idet baggrunden for bedømmelsen af aftagerens tilregnelser normalt er de vilkår, som aftagelsen er sket på, må der foretages en markeds-mæssig vurdering af vilkårene omkring aftagelsen. Relevante momenter ved vurderingen af, om vilkårene er særligt fordelagtige, vil bl.a. være pris, forkert fakturaindhold samt atypiske vilkår, herunder vilkår om, at der ikke skal indeholdes A-skat.

Særligt vedrørende priser bemærkes, at priser under særlige omstændigheder kan ligge under de markedspriser, der ville gælde under normale forhold, f.eks. et nødvendige firmas lagersalg eller særlige introduktionstilbud for at komme ind på markedet. Afvigelser fra normale markedspriser kan således være en indi-